

Perseus

Stejně jako Oinomaa i jiného krále vyděsila věštba. Podle ní měl Akrisia zabít vlastní vnuk. Aby tomuto osudu unikl, dal král zavřít svou dceru Danaé do nejhlubšího sklepení.

„Nikdy se nevdá, nebude mít syna, který by mě ohrozil,“ radoval se král.

Ale dívčin nářek zaslechl sám vládce bohů, Zeus. Nahlédl do sklepení a krásná dívka se mu zalíbila. Snesl se k ní v podobě zlatého deště. A po nějakém čase se hluboko pod zemí narodil chlapec. Danaé mu dala jméno Perseus.

Když král zjistil, co se stalo, vymyslel pro dceru krutý trest. Dal ji i s chlapcem zavřít do veliké bedny... a tu nechal hodit do moře. Den a noc plula dřevěná schránka mezi vlnami, den a noc Danaé plakala nad svým osudem.

Když po noci přišlo ráno, připlula bedna k dalekému ostrovu. Tam ji do sítí chytili rybáři a ženu s dítětem vysvobodili.

Král ostrova vyslechl s hrůzou Danain příběh.

„Jak mohl být tvůj otec tak krutý?“ divil se. „Už se k němu nevrátíš. Zůstaneš zde. A chceš-li, můžeš být mou ženou.“

Danaé souhlasila. Vzala si krále za muže a žili s Perseem šťastně. Dokud nevyrostl!

„Je tak silný, obratný. Co kdyby mě chtěl připravit o trůn?“ začal se obávat král. „Bylo by nejlíp, kdyby odtud Perseus odešel!“

Dal si mladíka zavolat a řekl mu: „Vyprávěl jsem ti příběhy o hrdinských činech. Na světě bylo a stále je mnoho statečných mužů. Ale žádný se neodvážil přinést hlavu Medusy. Třeba to budeš právě ty, kdo to dokáže!“

„Nevím, kdo je Medusa ani kde ji hledat,“ namítl Perseus.

„Povím ti to,“ řekl král. „Daleko na západě žijí tři sestry, jmenují se Gorgony. Jsou to příšery s nehybnou tváří, mají křídla a na hlavách místo vlasů hady. Kdo jim pohlédne do tváře, zkamení. Dvě sestry jsou

nesmrtelné, ta třetí, Medusa, zemřít může. Kdybych měl její hlavu, nemusel bych se bát nepřátel. Sotva bych ji pozvedl, zkameněli by.“

„Já hlavu Medusy přinesu!“ vykřikl Perseus. Nedbal na matčiny slzy, na přemlouvání, a vydal se na západ. Plul po moři, přecházel souš. Byla to dlouhá cesta.

Perseus netušil, že jej po celou dobu sleduje z nebe bohyně Pallas Athéna. Až se jednou objevila před ním a řekla mu:

„Vím, kam ses vypravil. Jsi statečný, Persee, ale to nestačí. Jak bys chtěl s Medusou bojovat, když na ni nemůžeš pohlédnout? Poradím ti. Tady máš štít, leskne se jako zrcadlo, dobře v něm všechny Gorgony uvidíš. Odraz jejich tváří ti neublíží.“

„Děkuji!“ vykřikl Perseus.

„To není vše. Obyčejným mečem hlavu Meduse neusekneš. Vezmi si ode mě tenhle ocelový srp.“

„Teď se mohu ke Gorgonám vydat bez obav,“ radoval se Perseus.

„Kdepak. Jsou tři. Usekneš hlavu Meduse a druhé dvě se na tebe vrhnou. Potřebuješ ještě okřídlené střevíce, kouzelnou mošnu a přilbu, která tě učiní neviditelným.“

„Kde získám tak vzácné věci?“

„Vlastní je nymfy. Nedaleko odtud žijí tři stařeny, sestry Gorgon. Ty ti ukážou k nymfám cestu.“

Když bohyně zmizela, vydal se Perseus ke stařenám. Už zdaleka slyšel jejich hádku. Měly totiž dohromady jen jedno oko a jeden zub, které si půjčovaly, a teď se nemohly dohodnout, na které je řada.

„Když si oko i zub vezmu já, bude po hádce!“ řekl jim Perseus. To stařeny samozřejmě nechtěly. Prosily mladíka o vrácení – a rády mu ukázaly, kudy se dostane k nymfám.

Ty Perseus zastihl tančící mezi kvetoucími stromy. Když slyšely, kam se vypravil, hned mu střevíce, mošnu i přilbu donesly.

Jak snadná teď byla cesta! Stačilo se odrazit od země a Perseus se vznášel jako na křídlech. Netrvalo dlouho a ocitl se v nehostinném kraji. Všude ležely černé balvany, některé měly podobu zvířat, jiné vypadaly jako lidé.

„Ti všichni tu zkameněli,“ uvědomil si Perseus. Gorgony jsou jistě blízko! Nastavil slunci štít... a brzy tři hrozná sestry zahlédl. Spaly na břehu jezera. Ale vypadaly všechny stejně – která z nich je Medusa?

„Ta prostřední...“ zaslechl mladík tichý hlas Pallas Athény. Snesl se tedy Perseus ke Gorgonám. Nedbal na hady, kteří se stvrám i ve spánku kroutili na hlavách. Pohlédl na štít jako do zrcadla, mávl srpem a jedinou ranou usekl Meduse hlavu. Z hrdla příšery vyskočil okřídlený kůň Pegas a vznesl se k nebi. Perseus strčil hlavu Medusy do kouzelné mošny. Kupodivu, jako by nic nevážila!

Druhé dvě Gorgony se probudily. Spatřily mrtvou Medusu, roztáhly křídla a vzlétly pátrat po jejím vrahovi. Ale Persea s přilbou neviditelnosti neobjevily, brzy se vzdaly a snesly se na zem.

Perseus letěl k domovu. Tu se ale přihnál vítr, uchopil jej a nesl opačným směrem. Marně mladík s větrem bojoval. Ten Persea pustil na zem až v daleké Africe. Tam ho spatřil obr Atlas, podpírající oblohu.

„Prosím, nech mě tu odpočinout,“ požádal obra Perseus.

„Ne, jdi odtud. Nepřišel jsi také pro zlatá jablka Hesperidek? S tím už mám zkušenosti. Jdi pryč!“ obořil se na mladíka obr.

„Za tu pohostinnost ti zaplatím!“ rozzlobil se Perseus. Vytáhl z mošny hlavu Medusy a nastavil ji tváří k obrovi. Atlas zkameněl... proměnil se v horu. Obrovské vlasy a vousy se staly lesem a houštím.

Perseus vrátil hlavu do mošny, lehl si a usnul. Když si odpočinul, vyletěl na cestu domů. Ani si nevšiml, že za letu prosakují z mošny na zem kapky Medusiny krve. Jakmile dopadly na zem, změnily se v jedovaté hady.

Perseus se už blížil k domovu, když tu pod sebou spatřil na břehu moře utíkající lidi. Mladík se snesl dolů, sňal přilbu a vmísil se mezi dav.

„Kam tak pospícháte?“ ptal se.

„Prcháme, abychom nebyli svědky hrůzy,“ řekl jeden muž. „Naše královna Kassiopea se chlubila, že je krásnější než mořské nymfy, a Poseidón se rozhněval. Každý den vylézá z moře příšera, která polyká nejen stáda, ale i lidi. Dnes přivázali ke skále královskou dceru Andromedu, a my nechceme vidět, jak ji obluda připraví o život.“

